

Sygn. akt I KK 8/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. D. W.** ,

skazanego za czyny z art. art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 marca 2020 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. akt II Ka (...) zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił

wstrzymać wobec M. D. W. wykonanie wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. akt II Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...), do czasu rozpoznania kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 28 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał M. D. W. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia i za każdy z tych czynów skazał go na podstawie art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s., a na podstawie art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 4 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych. Ponadto Sąd, na podstawie art. 32 § 1 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. zasądził od

oskarżonego M. D. W. i innego współoskarżonego solidarnie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 72 000 zł, jak i od M. D. W. kwotę 48 000 zł tytułem środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, jak również osobistej apelacji M. D. W., Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. akt II Ka (...), zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że uznał M. D. W. za winnego popełnienia czynów: z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. oraz z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 3 k.k.s. w zw. 2 art. 2 § 2 k.k.s. i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 zł. Sąd II instancji zasądził od oskarżonego M. D. W. i innego współoskarżonego solidarnie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 48 000 zł, a ponadto od M. D. W. kwotę 36 000 zł, tytułem środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją obrońcy skazanego, w której sformułowano także wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia. Uzasadniając wniosek o wstrzymanie orzeczenia skarżący podniósł, że „brak wstrzymania wykonania kary 8 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w S., sygn. akt II Ka (...), uniemożliwi skazanemu sukcesywne i terminowe wywiązywanie się z obowiązku uiszczania grzywien, przy uwzględnieniu ilości wyroków wynikających z karty karnej oraz ilości toczących się postępowań, doprowadzi do wydawania przez Sądy orzeczeń dotyczących zastępczych kar pozbawienia wolności, których łączny czas trwania może wynieść kilkanaście lat, co jest wysoce prawdopodobne i co stanowi szczególnie ważną i niewspółmiernie dolegliwą okoliczność przemawiającą za uwzględnieniem wniosku skazanego”. Ponadto obrońca wskazał na nieprawidłowe orzeczenie środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów uprzednio zwróconych spółkom, których prezesem był skazany, solidarnie wobec D. T. i M. D. W. oraz indywidualnie wobec skazanego

M. D. W. , który to środek jest już egzekwowany, a zatem wykonanie w tym zakresie wyroku może spowodować nieodwracalne skutki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek złożony przez obrońcę skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku zasługuje na uwzględnienie.

Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie, uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją jest możliwe tylko wówczas, gdy istnieje realna szansa na uwzględnienie kasacji a ponadto jego wykonanie powodowałoby nieodwracalne skutki dla skazanego. Chodzi zatem o zapobieżenie sytuacji, w której istnieje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2014 r., V KK 145/14; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 216/18).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku nie oznacza jednak w żadnej mierze jednoznacznej deklaracji co do zasadności czy bezzasadności kasacji. W tej sprawie, nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia co do zasadności zarzutów kasacyjnych a jednocześnie uznając za zasadną argumentację powołaną we wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku, Sąd Najwyższy przyjął, że wykonanie wyroku przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji, mogłoby spowodować dla skazanego wyjątkowo dolegliwe skutki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.